

ဝန်ရင်း

Read on the move

မင်းသစ် ဇီးရီး

မင်းသစ် ဟီးရီး

မာန်(တောင်လုံးပြန်)

THE MIN THITS
RANGOON HOUSE

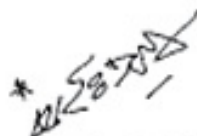
121(A), 58th St.,
Thakha Rd., Block (B),
Hlaing Twsp., RANGOON.

ဆရာမာန်.ကေ...

မာန် (ကောင်လုံး) ဖြစ်ကာ မင်းသမီးကို၊
တွေ့ဆုံမေးမြန်း၊ စူးစမ်းလေ့လာတတ်၊ ယေကျိုး
ယေဘုယျ စောကောင်လုံးပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဦးစားပေးရန် ဖြစ်ကြောင်း
နိဂုံး (၁) ကား ခံမြဲတို့၊ ဆရာမာန်ကလေးကို၊ အသိပေး
ကျေးဇူးပြုမည်။

ကျေးဇူးပြုပြီး ဖြစ်လျှင် ကျေးဇူးပြုပါ။

ဆရာမာန် ကျေးဇူးတင်နေတယ်။

*

XXXI. V, MMXXVII

ဆရာမင်းသစ် အင်တာဗျူး

မာန်။ ။အရင်ဆုံးပေါ့ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်လေးစားတဲ့ ဆရာတွေဆိုရင် အသေးစိတ်မေးလေ့ရှိပါတယ်။ ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းတို့ ကို မေးခဲ့တုန်းကလိုပေါ့။ ဒါကြောင့် ဆရာရဲ့ ငယ်ဘဝ၊ ဆရာမိဘမောင်နှမတွေ၊ ဆရာငယ်ဘဝ ဖြတ်သန်းမှုလေးတွေ ပြောပြပေးပါ။ အဲဒါတွေက ဆရာပြောပြမှ သိရမှာ မို့လို့ ပါ။

မင်းသစ်။ ။ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်က ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း မွေးတာ ။

၁၉၄၆ မွေးတော့ အိမ်မှာ အားလုံးက ဗ.က.ပတွေ၊ ကျွန်တော့်အမေက ဆရာမ၊ နာမည်က ဒေါ်သန်းခင်။ ကျွန်တော့်အဖေက ဦးစံရွှေ၊ သူက အောက်သား၊ မြန်အောင်သား၊ ကုန်သည် ။ စပါးတင်လှေကြီးတစ်စီးပေါ်မှာ စန္ဒရားကြီးတစ်လုံးတင်ပြီး သီချင်းလေးတအေးအေးနဲ့ ဧရာဝတီမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်မှာ မိန်းမတွေလျှောက်ယူနေတဲ့ သူ။ အမေက စစ်ကိုင်း၊ ငွေ့နီသူ၊ ကျွန်တော် ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ ဘဝက ဗ.က.ပအုပ်စုထဲမှာ ကြီးပြင်းရတာ။

မာန်။ ။ဆက်ပြောပါဦး ဆရာ။

မင်းသစ်။ ။အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ အိမ်က ငွေ့နီမှာ ပေါ့။ ငွေ့နီကို ပြည်သူ့ရဲဘော်တွေ အုပ်ချုပ်ထားတဲ့ အချိန်မှာ ဗ.က.ပတွေလာရင် ခိုးပြီးလာကြတယ်။ ဘယ်သူတွေတုံးဆိုတော့ ပီကင်းပြန် မမျိုးသန့်(ခေါ်)မစိန်ဝင်း(ခေါ်)ဒေါ်နွဲ့တစ်လုံးစိန်တို့ ပေါ့။ သူတို့ လာလို့ ရှိရင် မြင်းနဲ့ လာကြတယ်။ မြင်းကိုစီးပြီးတော့ လာကြတာ။ စီး လာပြီး ငွေ့နီချောင်းတစ်ဖက်

ကမ်းမှာ မြင်းတွေဝှက်ကြ၊ အပ်ထားခဲ့ကြပြီးမှ အိမ်ကိုခေါင်းပေါင်းကြီး
တွေနဲ့ လာကြတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ထိန်းတဲ့ ကလေးထိန်းလိုလို ဘာလို
လိုနေကြတယ်။ သူတို့ လာလို့ ထမင်းဟင်းချက်ကျွေးမယ် ဆိုရင်လည်း
မီးဖိုထရုံကို စောင့်ပတ်ပြီးတော့မှ ချက်ရတယ်။ မီးမြင်မှာ စိုးလို့ ၊ ဘေး
အပြင်ဧည့်သည် လာတယ်လို့ ထင်သွားကြမှာ စိုးလို့ ၊ နောင်လည်း သူ
တို့ ဗ-က-ပများ စည်းရုံးရေးတို့ ဟောပြောရေးတို့ ဆိုပြီးတော့ နယ်ဆင်း
လို့ ရှိရင်လည်း အဲဒီကုလားရွာ(မိုးလေဝသ ဒေါက်တာထွန်းလွင်တို့ ရွာ)
တို့ သံကုန်းတို့ အထိ တောက်တောက်ပြေးလျှောက်ရင်း ကျွန်တော်လို
က်တယ်။ အဓိကကတော့ ဂျစ်ကား

စီးချင်လို့ ။

မာန့်။ ။အဲဒီကာလက ရဲဘော်ဖြူနဲ့ ဗ.က.ပ မတည့်ကြဘူး။ တွေ့ရင်
သတ်ကြမှာ ၊ အဲဒီလိုလား ဆရာ။

မင်းသစ်။ ။မတည့်ဘူး။ သတ်ကြမှာ ။ ရဲဘော်ဖြူက ဗကပဘက်က၊
နို့တစ်လုံးစိန်တို့ က

ဗ-က-ပတွေ၊ ရဲဘော်ဝါ(ပြည်သူ့ရဲဘော်)က ဖ-ဆ-ပ-လဘက်က၊ ငဇွန်
ကို အဲဒီတုန်းက သိမ်းထားတာ ရဲဘော်ဝါတွေဗျ။ အဲဒီ ရဲဘော်ဝါတွေ
ကလည်း ကိုယ့်အမျိုးတွေချည်းပါပဲ။ နောက်ပြီးတော့ အဘိုးက ငဇွန်
ကျောင်းအုပ်ကြီးဆိုတော့ အဘိုးတပည့်တွေ။ အဲဒါကြောင့် သက်သာတာ
လည်း ပါပါတယ်။ နောက် အသတ်ခံရတော့မယ်ဆိုတော့လည်း ရဲဘော်
ဝါတွေပဲ လာပြောပေးကြတာ၊ ပြေးကြပါတော့တဲ့ ။ ညကြီးမင်းကြီးကိုပဲ
လှေအကြီးကြီးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု စစ်ကိုင်းကို ဆန်ပြေးကြရတာ။
အဲဒီမှာ မင်းသစ်(စစ်ကိုင်းသား) ဖြစ်သွားတော့တာပဲ။

မာန့်။ ။ဪ...စစ်ပြေးရင်းနဲ့ စစ်ကိုင်းသား ဖြစ်သွားတဲ့ သဘောပေါ့

ဆရာ။

မင်းသစ်။ ။ ဟုတ်တယ်၊ စစ်ပြေးရင်းနဲ့ ဖြစ်သွားတာ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်ဘဝက အဲဒီလို ကြီးပြင်းရင်း ဘာကို ကျေးဇူးတင်ရသလဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဆရာတွေ၊ ဦးလေးတွေ၊ အစ်ကိုတွေက စာအလွန်ဖတ်ခဲ့တဲ့ သူတွေ။ အဒေါ်တွေကလည်း စာသိပ်ဖတ်ကြတဲ့ သူတွေ။ အဒေါ်တွေက ဘာစာတွေ သဲသဲမဲမဲဖတ်သလဲဆိုတော့ ဗန်းမော်တင်အောင်နဲ့ အောင်လင်းကို ဖတ်တာ။ နောက်ပိုင်းမှာ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင် ဖတ်တယ်။ သူက နောက်ကျတာကိုး။ ဒီအဒေါ်တွေကြောင့်မို့လို့ လည်း စာတွေဖတ်ရတာ ပေါ့ဗျာ။ ယုတ်စွအဆုံး တိုင်းရင်းမေကအစ ဖတ်ရတယ်။ သူတို့ ဝယ်လို့ ဖတ်ခွင့်ရတာ။

မာန်။ ။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးစခေတ်က မြန်မာအမျိုးသမီးတွေဟာ နိုင်ငံရေးနဲ့ စာပေစိတ် တော်တော်ထက်သန်ကြတာပဲနော်။

မင်းသစ်။ ။ ထက်သန်ရုံမကဘူး ကိုမာန်ရဲ့ ။ ပြင်းကို ပြင်းထန်တာ။ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးနဲ့ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲရဲ့ အရှိန်အဟုန်ကလည်း မကုန်သေးဘူးလေ။ ဗကပချစ်သူက တောခိုရင် သူတို့ ကပါ တောထဲအထိလိုက်တဲ့ နိုင်ငံရေးသတ္တဝါကြီးတွေဗျ။ တချို့ကလေးတွေကို တောထဲမှာ မွေး၊ တချို့ ကလေးတွေကျတော့ မြို့ပေါ်ကိုခိုးတက်ပြီး ဆေးရုံမှာ မွေးတယ်။ မီးတွင်းကထွက်ရင် ကလေးကို မြို့ပေါ်က မိဘဆွေမျိုးတွေလက်ထဲ ထိုးအပ်ခဲ့ပြီး တောထဲပြန်သွားတဲ့ အမျိုးသမီးတွေဗျ။ ဥပမာဗျာ-ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် ဗိုလ်ဇေယျ တောခိုတော့ သူ့ရဲ့ ဒေါ်ခင်တင့်ပါပါသွားတာပါပဲ။ သမီးတွေက တောထဲမှာ ချည်းမွေးကြတော့ ပန်းနာမည်တွေချည်းပေးခဲ့ကြတာ။ အကြီးဆုံးသမီးက ခင်မာလာတဲ့ ။ (ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်းနဲ့ ရပြီး ရာဇာနေဝင်း၊ ဟောမာနေဝ

င်း၊ ရူပါနေဝင်းတို့ အမေပေါ့) ခင်မာလာကိုမွေးပြီးတော့ ဆက်မွေးတာ
တွေက ခင်နွယ်နီ၊ ခင်အင်ကြင်း၊ ခင်ပိတောက်၊ ခင်ဂမုန်းတဲ့ ။

(ကျွန်တော်မှတ်သားမိသမျှ ပြောတာပါ။ ယွင်းရင်၊ ကျန်ရင်၊
ပြင်ပေးကြပါ) အဲ...ခင်ဂမုန်းကတော့ အိန္ဒြာကျော်ဇင်ရဲ့ အမေလို့ မှတ်မိ
သဗျ။

မာန့်။ ။ဆရာကတော့ ရှေ့မိနောက်မိကိုးဗျ။

မင်းသစ်။ ။ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ရှေ့မိနောက်မိတွေကြားမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရ
တော့ သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြားခဲ့ရတာတွေပါ။ ကျွန်တော် လူ
လားမမြောက်သေးပေမယ့် လူမှန်းသိတတ်ခါစအရွယ် မှာ ကြုံခဲ့ရတဲ့ ကို
ယ်တွေ့ကိုတော့ ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။ ဒီလိုဗျ၊ ကိုမာန့်ရဲ့ ။ ငဇွန်က
နေ စစ်ကိုင်းကိုပြေး လာပြီး အခြေချကြတော့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလို
ပဲ မြို့ခိုကြတဲ့ မိသားစုတစ်စုနဲ့ နှစ်အိမ်တစ်အိမ်
ရင်းနှီးပေါင်းသင်းဖြစ်ခဲ့ကြပါသဗျ။ စစ်ကိုင်းကို ခေတ္တကွန်းခိုလာတဲ့ မြ
င်းမူမြို့က တိရစ္ဆာန်ဆေးကု အင်စပိတ်တော်ကြီး ဦးဘတင်နဲ့ ဒေါ်ဒေါ်
ချောတို့ မိသားစုပါပဲ။ သူတို့ ရဲ့ အကြီးဆုံးသမီးက မကြင်ကြင်တဲ့ ဗျ။ သူ
ချစ်သူက စစ်ကိုင်းက ဗကပခေါင်းဆောင် ကိုမောင်မောင်လေးပါ။ (နော
င်သောအခါမှာ အဝေးရောက် ဗကပဗဟိုရဲ့ နောက်ဆုံးဥက္ကဋ္ဌ ရဲဘော်ထွ
န်း ခေါ် ဗိုလ်ကြင်မောင်ပေါ့ဗျာ)။ နောက်ပိုင်း တောခိုခါနီးမှာ ကြင်မောင်
လို့ နာမည်ပြောင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ကမကျေနပ်လို့
မမကြင်ကိုပြောတယ်။

"မမကြင်ရာ၊ ဗိုလ်မောင်မောင်လေးဆိုရင် နာမည်လေးက ဘယ်
လောက်လှလိုက်မလဲ၊ ခုတော့ ကြင်မောင်တဲ့ ၊ မနိပ်လိုက်တာဗျာ"

"ဟဲ့ အကောင်ရဲ့ ၊ ကြင်ကြင်ကိုချစ်တဲ့ မောင်မို့ ကြင်မောင်လို့ မှ ညှိ

တာပေါ့ဟဲ့"

ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်နဖူးကိုယ် လက်ဝါးနဲ့ ရိုက်မိလေသလား၊ မမှတ်မိတော့ပါဘူး ဆရာမာန်ရယ်။

မာန်။ ။အဲဒါ ဝဋ်လည်တာပဲ ဆရာရဲ့ ။ ကွန်မြူနစ်တွေ ကဗျာဆန်ရင် ဆရာတို့ ကဗျာဆရာတွေ လိုက်မမီဘူးဆိုတာ သက်သေပြသွားတာပဲခင်ဗျ။

မင်းသစ်။ ။ဟုတ် လိုက်လေဗျာ။ ဗကပနဲ့ တွေ့ရင် ငယ်ငယ်လေးက တည်းက ခံလိုက်ရတာချည်းပါပဲ။ ဟဲ့...ဟဲ့။

မာန်။ ။ဆရာရဲ့ ကျောင်းနေရတဲ့ ဘဝလေး ပြောပြပါဦး။

မင်းသစ်။ ။ကျောင်းနေတော့ စတုရန်းတန်းက ငဇွန်မှာ ပေါ့။ ငဇွန်မှ သူငယ်တန်းလေး။ သူငယ်တန်းလေး မပြီးခင် စစ်ကိုင်းကိုပြေးရတာဆိုတော့ စစ်ကိုင်းရောက်၊ တစ်နှစ်နား။ ပြီးမှ ကျောင်းဆက်တက်၊ ကျောင်းဆက်တက်တော့ ရှစ်တန်းအထိ တက်ပါတယ်။ မူလတန်းကနေ စတက်တာပေါ့။ အဲဒီမှာ လည်း ကံကောင်းတယ်ဗျ။ ကံကောင်းတယ်ဆိုတာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မတိုင်မီက ဆရာ၊ ဆရာမကြီးတွေ မသေသေးဘူး။ သူတို့ ဆီကနေပြီးတော့ မြန်မာစာနဲ့ အင်္ဂလိပ်စာ

ကောင်းကောင်း ရလိုက်တယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ အရာတွေပါ။ ကျွန်တော် အေဘီစီဒီ မတတ်ခင်မှာ ပဲ အင်္ဂလိပ်လို သီချင်းဆိုနေပြီ။ အဓိပ္ပာယ်လည်း မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပါးစပ်က ရနေပြီ၊ ဆိုနေပြီ။ အဲဒါပြီးတော့မှ အေဘီစီဒီ သင်ရတာ။ သင်တဲ့ အခါကျတော့လည်း သိပ်တော်တဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမကြီးတွေ။ မစ္စတာဒင်တို့ ၊ အင်ဂလိုအင်ဒီးယန်း ကုလားမကြီးတွေ။ ဒေါ်မိမိတို့ ဒေါ်ဘွားဘွားကြီးတို့ ၊ အဲဒီလို ဆရာကောင်းတွေနဲ့ သင်ခဲ့ရတယ်။ နောက်တစ်တန်းမှာ ပထဝီနဲ့ သမိုင်းကို ကောင်း

ကောင်း သင်နေပြီ။ ဆရာမကြီး ဒေါ်ရီရီတဲ့ ၊ ပုံပြောပြီးသင်တာ။

မာန်။ ။တစ်တန်းမှာ နော်၊ ဟုတ်လား ဆရာ။

မင်းသစ်။ ။တစ်တန်းမှာ ဗျာ။

မာန်။ ။ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ ဆရာ မှတ်မိရင်လည်း ပြောပါ။ မမှတ်မိရင်လည်း နေပါ။ အဲဒီကာလတုန်းက ဆရာတို့ သင်ခဲ့တဲ့ သင်ရိုးညွှန်းတမ်းလေးတွေ မှတ်မိသေးလား။

မင်းသစ်။ ။မှတ်မိတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီတုန်းက သင်ရတာတွေက ပန်းချီ၊ စက်မှုလက်မှု၊ မြန်မာစာ၊ အင်္ဂလိပ်စာ၊ သင်္ချာ။ အဲဒီမှာ ပထဝီနဲ့ သမိုင်းကို ပုံပြောသလိုသင်တာ။ ပြဋ္ဌာန်းချက်စာအုပ် မထားဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း အဲဒီအချိန်ကို စောင့်နေတာ။ ဘာဖြစ်လို့ တုံးဆိုတော့ ပုံပြင်လေးတွေလွတ်သွားမှာ စိုးလို့ ။ ကျွန်တော်တို့ ကို အပြင်ဘက် ခေါ်ထုတ်သွားတာ။ သစ်ပင်ရိပ်မှာ ဝိုင်းထိုင်ပြီးတော့ ဆရာမက ဘယ်နားဘယ်ဒေသ အကြောင်းဆိုပြီးပြောပြီ။ အဲဒီ တိုင်းပြည်က ဘယ်နားလေးက တိုင်းပြည်ပေါ့။ သမိုင်းသင်တော့လည်း အဲဒီလိုပဲ။

မာန်။ ။သူက အဲဒါတွေသင်တာ စာမေးပွဲမှာ မေးခွန်းနဲ့ မေးမှာ မို့လို့လားဆရာ။

မင်းသစ်။ ။မစစ်ပါဘူး။ ဟိုဟာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ သမိုင်းပါမောက္ခ ဒေါက်တာသန်းထွန်းက သမိုင်းသင်တာ မအအောင်လို့ တဲ့ ။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာမကြီး ပြောတာကျတော့ မင်းတို့ ပထဝီ သိရမယ်။ မင်းတို့ ပထဝီ မသိရင် အကန်းပဲတဲ့ ။ မကန်းအောင်လို့ ပထဝီ သင်ပေးတာပေါ့။

မာန်။ ။ဪ...သမိုင်းသင်တာ မအအောင်လို့ ။ ပထဝီသင်တာ မကန်းအောင်လို့ ။ ခုမှ ဇာတ်ပေါင်းမိတာပဲ။

မင်းသစ်။ ။အေးဗျာ၊ စကားစပ်လို့ ပြောရဦးမယ်။ ဟိုတလောက သူငယ်ချင်းကြီး အကယ်ဒမီများ ရှင် မောင်တင်ဦးကြီး မသေခင်တုန်းက ကျွန်တော်ရယ်၊ နေအောင်ရယ်၊ မေသန်းနုရယ်ကို ခိုင်လူကြီးလုပ်ခိုင်းတယ်။ ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီး ရွေးပွဲမှာ ။ အဲဒီမှာ တစ်ယောက်က တက်လာတယ်ဗျ။ ကျွန်မက ပထဝီမဟာဝိဇ္ဇာနဲ့ ကျောင်းပြီးတာပါတဲ့ ။ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း မေးခွန်းလေးတွေမေးရတယ်။ မေးရင် သူအမှတ်ရတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူအမှတ်ရစေချင်လို့ မေးတာပါ။ မြန်မာပြည်မှာ မြစ်အများ စု မြောက်ကနေ တောင်ကို စီးဆင်းတယ်။ တောင်က နေ မြောက်ကို စီးဆင်းတဲ့ မြစ်ခြောက်ခုရှိတယ်။ အဲဒီထဲက မြစ်တစ်မြစ်ကို

ပြောပါ။ တစ်မြစ်ပဲ ပြောခိုင်းတာ။ ကျွန်မတို့ မသင်ခဲ့ရဘူးတဲ့ ။ ဟဲ့ဟဲ့၊ အဲဒါ မဟာဝိဇ္ဇာပထဝီကြီး။

အဲဒီတော့ ခုဟာက ကိုမာန်ရယ်၊ စာမေးပွဲအောင်လက်မှတ် ယူလာတဲ့ သူတွေ၊ ပညာတတ်ဆိုတဲ့ သူတွေ၊ ကိုယ်အဓိကယူတဲ့ ဘာသာရပ်ကို တောင် မလေးစားကြဘူး။

မာန်။ ။ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဆရာငယ်ငယ်က ပညာသင်ရတဲ့ အကြောင်းတွေ ဆက်ပါဦး။

မင်းသစ်။ ။ကျွန်တော် စာသင်ရင်းနဲ့ ကိုးတန်းအောင်တဲ့ အခါကျတော့ စစ်ကိုင်းမှာ ကျွန်တော် သင်စရာအင်္ဂလိပ်စာဆရာတွေအားလုံးနဲ့ သင်ပြီးသွားပြီ။ အဲဒီအခါ ကျွန်တော် စဉ်းစားတယ်။ ငါ အင်္ဂလိပ်စာ ဆက်သင်ချင်သေးတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲပေါ့။ အဲဒီတုန်းက အဘွားတစ်ယောက်က မေမြို့မှာ ရှိတယ်။ ဒါနဲ့ မေမြို့ပြောင်းသွားတယ်။ မေမြို့မှာ ဆရာအသစ်တွေနဲ့ သင်ချင်လို့ ။ အဲဒီတုန်းက မေမြို့က ခွေးကိုက်တတ်

သည် ဆိုတာတောင်(BEWARE OF DOG)လို့ အင်္ဂလိပ်လိုရေးတာ။ အင်္ဂလိပ်စာ မတတ်ရင် ခွေးကိုက်ခံရမယ့်မြို့။ ကျွန်တော်က အဲဒီကို ပြောင်းသွားတယ်။ အဲဒီမှာ စာအုပ်တွေ သိပ်ပေါတာ။ စစ်ကိုင်းမှာ က အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ရှားတယ်။

မေမြို့မှာ က အိမ်တိုင်းမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မတိုင်မီက လက်ကျန်စာအုပ်အဟောင်းတွေ တစ်ပုံကြီးရှိတယ်။ ပြန်သွားတဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေကလည်း ထားပစ်ခဲ့တာ။ ကျွန်တော် မေမြို့မှာ ဆယ်တန်းတက်ရင်း အင်္ဂလိပ်စာကောင်းတွေ ဖတ်ရပြီ။ ဆရာအသစ်တွေနဲ့ တွေ့ရပြီ။ အဲဒါ ကျောင်းကဆရာတွေတင် မဟုတ်ဘူး ။ အပြင်ကဆရာတွေ၊ အပြင်ကအဘိုးကြီးတွေ၊ ကုလားအဘိုးကြီးတွေပါပါတယ်။

မာန်။ ။သူတို့ က ကျူရှင်ပေးတာလား ဆရာ။

မင်းသစ်။ ။ဟုတ်ဘူးဗျ၊ သပ်သပ်ခေါ်သင်ပေးတာ။ ကျောင်းလခရယ်လို့ လည်း သတ်သတ်မှတ်မှတ် မတောင်းဘူး။ စေတနာရှိသလောက်၊ တတ်နိုင်သလောက် ဉာဏ်ပူဇော်ခ ပေးရုံပဲ။ အထူးသဖြင့် ပရက်ပိုဇေးရှင်းတွေ၊ အာတီကယ်တွေ၊ အဲဒါတွေက စာအုပ်ထဲဖတ်လို့ နားမလည်ဘူး ။ အတွေ့အကြုံနဲ့ ဆိုင်တယ်။ အဲဒါတွေ သင်ပေးတာ။ ကျွန်တော်လည်း စာကို တော်တော်များများ ဖတ်နေပြီ။ ဖတ်နေပြီဆိုတာ အရင်က အစ်ကိုတွေ၊ ဦးလေးတွေ၊ အဒေါ်တွေ ကျေးဇူးနဲ့ ဖတ်နေပြီ။ နောက်တော့ ကျွန်တော် မန္တလေးတက္ကသိုလ် ရောက်တယ်။ ကျွန်တော် မန္တလေး

ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ တုန်းက ဦးနုစနစ်ဗျ။ အဓိကဘာသာရပ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ မေဂျာစစ္စတန် မပေါ်သေးဘူး။ ဘာသာစုံပဲ၊ ကြိုက်တာလေ။ ဘယ်သူကမှ လည်း အဖက်လုပ်ပြီး ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တဲ့ ကောင်ဆိုတာမျိုး မရှိဘူး။ ကြိုက်တာယူလေ။ ဒါကို တစ်လလောက် အခွင့်အရေး

ပေးသေးတယ်။ ဘာသာစုံ အစမ်းလျှောက်ကြည့်၊ မင်းကြိုက်တဲ့ ဘာသာ
မင်းယူပဲ။

မာန်။ ။ဂိုက်လိုင်းပေးတဲ့ ဆရာ မရှိဘူးလား ဆရာ။

မင်းသစ်။ ။မရှိဘူး။ မင်းကြိုက်တဲ့ ဘာသာ မင်းယူပဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်
ဆုံးဖြတ်ပဲ။ ကျွန်တော်ဆိုရင် တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ဝတ္ထုတွေ ဖတ်ပြီးတော့
တက္ကသိုလ်ရောက်ရင် ငါ ဂျီဂျီကော်မနေေးရှင်း ယူမယ်ပေါ့။ ဂျီဂျီကော်မ
နေေးရှင်းဆိုတာက အိုဘီ၊ ဟစ္စရီနဲ့ လောဂျစ်ပေါ့။

အင်း...တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင် ဇာတ်လိုက်ရှုးကလည်း
ရှုးသေးတာကိုးဗျ။ ယူမယ်ပေါ့ အဲဒီဘာသာ။ ဟိုရောက်တဲ့ အခါကျတော့
ကျွန်တော် စဉ်းစားတယ်ဗျ။ ကိုမာန်ရာ ကျွန်တော်က စာရေးဆရာ ဖြစ်
ချင်တာ။ စာရေးဆရာဟာ သိပ္ပံရော ဝိဇ္ဇာရော အကုန်တတ်သင့်တယ်လို့
ထင်တယ်။ အထူးသဖြင့် သဘာဝသိပ္ပံပေါ့။ သဘာဝသိပ္ပံတွဲက ဖုဂ်စ်၊ က
မ်မက်စရီ၊ ဘိုင်အိုလောဂျီလိုဟာမျိုးတွေ။ အဲဒါတွေက ကျွန်တော် အပြင်
မှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖတ်လို့ မရဘူးဗျ။ လက်တွေ့စမ်းသပ်ခန်း၊ ဓာတ်ခွဲခ
န်း ရှိရမယ်၊ သင်ပေးတဲ့ ဆရာတွေရှိရမယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က
ကြုံတုန်း တက္ကသိုလ်ရောက်တုန်း ကြုံလို့ နော်၊ စာရေးဆရာဖြစ်ချင်လို့ ။
ကျွန်တော် ဖစ္စစ်၊ ကမ်မက်စရီ၊ ဘိုင်အိုလောဂျီ ယူလိုက်တယ်။ ဆရာဖြစ်
ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး ။ အဲဒါ ကျွန်တော် ဘွဲ့ရတော့ B.Sc(Bio)နဲ့ ရတာပဲ။

မာန်။ ။ဆရာတို့ တုန်းက ဘယ်နှနှစ်တက်ရလဲ ဆရာ။

မင်းသစ်။ ။လေးနှစ်ပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျတာရော ဘာရော
ဆိုတော့ ငါးနှစ်လောက် ကြာသွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်တုန်းက မ
တ်လမှာ ဖြေရတယ်။ ကျရင် ဇွန်မှာ ပြန်ဖြေ။ ဒါပေမဲ့ ခုခေတ်ကုစားဆို
တာနဲ့ မတူဘူးနော်။ ဘာသာစုံ ပြန်ဖြေရတာ။

မာန်။ ။ကိုယ်ဖြေပြီးသား အကုန်ပြန်ဖြေရတာလား။

မင်းသစ်။ ။အကုန်ပြန်ဖြေပဲ။ မေးခွန်းအသစ်နဲ့ အကုန်ပြန်ဖြေရတယ်။ တစ်ခါခါကျတော့ မတ်လတုန်းက အောင်တဲ့ ဘာသာက ဇွန်မှာ ကျချင်ကျနေပြန်ရော။ အဲဒီအခါကျတော့ နောက်ထပ် တစ်နှစ်ထပ်နေ။ အဲဒီတုန်းက ဘယ်လောက်ချစ်ဖို့ ကောင်းသလဲဆိုတာလေး ပြောပြဦးမယ်။ ကိုအောင်လို့ ထင်တာပဲ။ ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုရဲ့ သား၊ ကျွန်တော်တို့ ထက်ကြီးပါတယ်။ ဒေါက်တာထင်အောင်က ပါမောက္ခချုပ်။ သူက လမ်းလျှောက်လာရင်း ဝင်ဒါမီယာက ဝန်ကြီးချုပ် ဦးနုအိမ်ဘက်ရောက်သွားတယ်။ ဝန်ကြီးချုပ်နဲ့ တွေ့တော့ "ဝန်ကြီးချုပ်...ဝန်ကြီးချုပ်ရဲ့ သား စာမေးပွဲကျတယ်"။ "ဟာ...ဟုတ်လား၊ ဘယ်နှမှတ်နဲ့ ကျလဲ"။ "၃၉ မှတ်နဲ့"။ "ဟ...ဘယ်နှမှတ်ရမှ အောင်တာတုံး"။ "၄၀ မှ အောင်တာ"။ "ဒါဆို ဆရာရယ် ဒီကောင့်ကို ၄၀ ရအောင် ဆက်ဖြေခိုင်းပေါ့တဲ့ ။ ဘယ်လောက်ကောင်းတုံးဗျာ။

နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဆိုရင် မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ ဖိုင်နယ်မှာ ကျလို့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ ပြောင်းဖြေရတယ်။ ဆယ်တန်းစန့်တာ ပြောင်းသလိုပေါ့ဗျာ။ ရန်ကုန်နေရာက မန္တလေးပြောင်းဖြေချင်သလား လွယ်လွယ်လေး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က ဖိုင်နယ်ကျလို့ ရန်ကုန်ပြောင်းလိုက်တာ ဘွဲ့ရတော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရ ဖြစ်သွားရော။ ခပ်တည်တည်ပဲ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် တက်ခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ အဲဒီတုန်းက မှတ်မှတ်ရရဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတွဲဖြေရတဲ့ သူက ဘယ်သူတုန်းဆိုတော့ စာရေးဆရာမိုးဝေရဲ့ သားမက်။ သူ့နာမည်က စင်မြူးရယ်သာမြင့်တဲ့ ။ သူ့အဖေက ဒေါက်တာသာမြင့်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရဲ့ လက်ရှိသတ္တဗေဒပါမောက္ခ။ စင်မြူးရယ်သာမြင့်ကျတာက အဲဒီသတ္တဗေဒနဲ့ ကျတာ။ ဟား...ဟား၊

အဲဒါမျိုးဗျ၊ မလုပ်နဲ့ မရဘူး။

မာန်။ ။လှလိုက်တာ ဆရာရယ်၊ တကယ်ပါ။

မင်းသစ်။ ။ဆိုလိုတာက ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်သန်းတဲ့ ခေတ်လေးတွေ ဘယ်လောက် မင်္ဂလာရှိလိုက်သလဲ ဆိုတာပါ။ ဦးနုကလည်း ပြောတယ်လေ။ သူ့သားစာမေးပွဲကျတော့ ဘယ်နှမှတ်မှ အောင်မှာ လဲ၊ ၄၀ မှ အောင်မှာ ဆိုတော့၊ အဲဒါဆို ၄၀ ရအောင် ဒီကောင့်ကို ဆက်ဖြေခိုင်းပေါ့ ဆရာရယ်တဲ့ ။ မကောင်းဘူးလားဗျာ။ သတ္တဗေဒပါမောက္ခသားက သတ္တဗေဒနဲ့ ကျတယ်။ အဲဒီလို အဲဒီလို အဲဒီလိုလေးတွေဗျ။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပညာရေး ဖြတ်သန်းမှုလေးတွေ။

မာန်။ ။ဆရာ မန္တလေးတက္ကသိုလ်တက်တော့ အပြင်နေတာလား၊ ဘော်ဒါလား ဆရာ။

မင်းသစ်။ ။ပထမတော့ ဘော်ဒါနေတာပေါ့။ စာမေးပွဲကျတော့ အပြင်ထုတ်ခံရတယ်။ အပြင်ဆောင်မှာ နေရတယ်၊ ဗောဓိကုန်းလို့ ခေါ်တယ်။ ။

မာန်။ ။အဲဒီတက္ကသိုလ်တက်ခဲ့တုန်းက အမှတ်တရလေးတွေ ပြောပြပါဦးဆရာ။

မင်းသစ်။ ။တက္ကသိုလ်နေတဲ့ အမှတ်တရက ဘာလဲဆိုတော့ ခုခေတ်ကလေးတွေရော၊ ကလေးမိဘတွေကိုရော ကျွန်တော်သနားတာ။ ကျွန်တော်တို့ တုန်းက မနက်မိုးလင်းရင် ထမင်းကျွေးတယ်၊ ကျောင်းကကျွေးတာ။ အသားဟင်း၊ အသီးအရွက်၊ အရည်သောက်၊ နောက် ငံပြာရည်၊ တို့ စရာက ပါသေးတယ်။ အဲဒီ ဟင်းစာရင်းကိုလည်း ဘော်ဒါနေတဲ့ ကျောင်းသားတွေက ဆွဲတာ။

မာန်။ ။ဪ...ဘယ်နေ့မှာ ဘာစားမယ်ဆိုပြီး မိန်းဆွဲတာလား ဆရာ။

မင်းသစ်။ ။ဟုတ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက အဆောင်သာယာရေးကော်မီတီလို့ ခေါ်တယ်။ ဆိုရှယ်အန်ရီဒင်းအဆိုစီယေးရှင်း SOCIAL AND READING ASSOCIATION (SANDR)တဲ့ ။ သဟယနဲ့ စာဖတ်အသင်းတဲ့ ။ အဲဒီမှာ လည်း စာအရမ်းဖတ်ဖြစ်တာပါ။ ကိုယ့်အရင်ရှေ့ကလူတွေ ဖတ်ခဲ့တာတွေကြည့်ရတာ။ ကျွန်တော်လည်း လိုက်ဘရီကို သွားကြည့်တယ်။ "တွမ်တီဖတ်စ်စကျူရီ ခရက်တီကယ်အက်ဆေး" ဆိုတဲ့ စာအုပ်။ နောက်ဘက်မှာ က ငှားကြည့်ထားတဲ့ သူတွေ အမည်စာရင်းပါတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ကြည်လင်တဲ့ ။ ဆက်ရှာကြည့်တော့လည်း ကြည်လင် ငှားလှချည်လားပေါ့။ အဲဒါနဲ့ စာကြည့်တိုက်မှူးကို မေးကြည့်ရတယ်။ ကြည်လင်ဆိုတဲ့ ကျောင်းသားဟာ ဘယ်သူတုံးပေါ့။ ဟာ... မင်းကလည်း ၊

ကဗျာဆရာ ကြည်အောင်ပေါ့ကွာတဲ့ ။

မာန်။ ။ဟော...ဇာတ်လမ်းစပြီ။ တယ်ဟုတ်ပါလား ဆရာ။

မင်းသစ်။ ။အေးဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီမှာ လူလည်လုပ်ပြီး ကြည်လင်ငှားခဲ့သမျှတွေ လိုက်ဖတ်တော့တာပဲ။ ဟဲ ဟဲ၊ ဟုတ်တယ်မို့လား။ ပြီးတာပဲ။ ထားတော့ဗျာ၊ ဒါက တစ်ပိုင်း။ ဟိုတစ်ခေတ်က အဆောင်နေတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကို ပြန်ဆက်ကြဦး။ နေ့ခင်းကျတော့ အစားအသောက် ကျွေးတာတွေပြောပြဦးမယ်။ နေ့ခင်းမှာ က ဒီနေ့က မန္တလေးမုန့်တီဆိုပါတော့။ မုန့်တီသုပ်။ နောက်နေ့ မြီးရှည်၊ ညနေကျတော့လည်း မနက်ဟင်းနဲ့ မထပ်စေရဘူး။ ဒါက ကျောင်းသားတွေက မှာတာကိုချက်ပေးရတာ။ ညကိုးနာရီထိုးရင် သံချောင်းခေါက်ပြီ။ ညပိုင်း လက်ဖက်ရည် လာသောက်ဖို့ ။ အဲဒါ ၅၆ ကျပ်။ တစ်လကို သွင်းရတဲ့ စရိတ်၊

နေတာပါ အပြီးနော်။ စားတာရောဘာရောမှ ၅၆ကျပ်။ အဲဒီတော့ အိမ်က တစ်ရာပို့နိုင်တဲ့ ကျောင်းသားက သူဌေးပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုရင် အမေက အိမ်က တစ်လကို တစ်ရာပို့တယ်။ အဲဒါကို ဘီယာသောက်မှ ကောလိပ်ကျောင်းသား ပီသတယ်ဆိုပြီး အဲဒီတုန်းကတော့ ဘီယာသွားသောက်ကြတာပေါ့။ ဘီယာတစ်လုံး သုံးကျပ်ခွဲ။ ပိုက်ဆံရောက်တဲ့ ကာလလေးမှာ သွားသောက်ကြတာ။ ပြန်စဉ်းစားမိတာက အဲဒီတုန်းက ဘီယာတစ်လုံး သုံးကျပ်ခွဲ၊ အခု ထောင့်ငါးရာ။ ဪလို့လို့၊ ထားပါတော့လေ ဒါကတော့။

မင်းသစ်။ ။ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဘယ်သူနဲ့ စတွေ့သလဲဆိုတော့ ကိုးတန်းလောက်မှာ တည်းက ခင်နေတာ။ ကျွန်တော့်ထက် တစ်တန်းကြီးပါတယ်။ မြတ်သင်း၊ ဆရာမြတ်သင်းပေါ့။ သူနဲ့ စစ်ကိုင်းမှာ တုန်းက တစ်ကျောင်းတည်း နေခဲ့ရတာကိုး။ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ရောက်တော့လည်း အတူတူပေါ့။ သူ့ဆီက မြင်ဆရာအနေနဲ့ ဂိုက်လိုင်း ကျွန်တော် အများကြီးရတယ်။ သူက(ဆရာမလေးရယ် စိုးရိမ်မိတယ်)ဝတ္ထုနဲ့ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းမှာ ဆုရတော့ အရမ်းအားကျမိတယ်။ အဲဒီမှာ လူက စာရေးဆရာ အရမ်းဖြစ်ချင်နေပြီ။ ကိုယ့်နားကလူက ဖြစ်နေပြီကိုး။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ် "အညာပလွေ ကဗျာများ "ဆိုပြီး ၁၉၆၆ မှာ စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်တယ်။

မာနံ။ ။ကျောင်းသားဘဝနဲ့ ထုတ်တာဆိုတော့ ကျောင်းတွင်းမှာ ပဲထုတ်တာလား၊ အပြင်အနေနဲ့ ပုံနှိပ်တိုက်နဲ့ ထုတ်တာလား ဆရာ။

မင်းသစ်။ ။အပြင်ပုံနှိပ်တိုက်နဲ့ ထုတ်တာပါ။ မန္တလေး ဗဟိုစည်ပုံနှိပ်တိုက်နဲ့ ထုတ်တာ။

မာနံ။ ။ကလောင်ကရော ဆရာ။

မင်းသစ်။ ။ကလောင်က အဲဒီတုန်းက မောင်မင်းမြတ်(အညာတက္ကသိုလ်)နဲ့ ။ အဲဒီခေတ်က မောင်ခေတ်ဗျ၊ မောင်သင်းခိုင်၊ မောင်ဆွေတင့်၊ အဲဒီလိုမျိုးတွေပေါ့။ မောင်လွန်းကြင်၊ အဲဒါမျိုးဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း မောင်မင်းမြတ်ပေါ့။ နောက်ကလည်း တက္ကသိုလ်က ပါချင်သေးတာဆိုတော့ မောင်မင်းမြတ်(အညာတက္ကသိုလ်)ပေါ့။

မာန်။ ။ဆရာအမည်ရင်းကရော။

မင်းသစ်။ ။မြတ်သူ။

မာန်။ ။စာအုပ်ထုတ်ပြီးနောက်ပိုင်း ဆက်ပြောပါဦး ဆရာ။

မင်းသစ်။ ။စာအုပ်ထုတ်ပြီးတော့ အဲဒီစာအုပ်တွေကို အလကားပေးပစ်တာပေါ့ဗျာ။ ဝယ်မယ့်သူမှ မရှိဘဲ။ အဲဒီစာအုပ်ထွက်နေဆဲကာလမှာပဲ ၁၉၆၆ ဖေဖော်ဝါရီလထုတ် မြဝတီမဂ္ဂဇင်းမှာ ကျွန်တော့်ကဗျာ ပါလာတယ်။ "ဧည့်သည် ဆိုးသို့" ဆိုတဲ့ ကဗျာ ပါလာတယ်။

မာန်။ ။ဟာ...အဲဒီကာလမှာ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းဆိုတာ တကယ့်အကြီးကြီးနော်။

မင်းသစ်။ ။ဟုတ်တယ်။ အဲဒီမြဝတီမှာ ပါလာရော။ အဲဒီမှာ တင် စာပေပိုးက လူမှာ တော်တော်ကိုကြီးသွားပြီ။ စာအုပ်လေးကလည်း ထုတ်၊ စာအုပ်ထုတ်တာက ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ် လေ။ ဟိုမှာ က အယ်ဒီတာက ရွေးတာ။ အဲဒီမှာ တင် ကိုင်း...ရန်ကုန် ဆင်းတော့မယ်ပေါ့။

မာန်။ ။ကျောင်းရောပြီးပြီလား ဆရာ။

မင်းသစ်။ ။မပြီးသေးဘူး။ စောစောကပြောခဲ့သလို မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ ဖိုင်နယ်ကျတယ်။ အဲဒီတော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကို ဆပ်ပလီမန်ထရီပြောင်းဖြေရင်း ရန်ကုန်ဆင်းပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ ပြဋ္ဌာန်းသမျှ

ဘာသာစုံ အကုန်ပြန်ဖြေရတယ်။ ပါမောက္ခသားတွေရော ဘာတွေရော အကုန်ပြန်ဖြေကြတာပေါ့။

မာန်။ ။ဟုတ်ပြီ ဆရာ။ ရန်ကုန်ရောက်ပြီးတော့ ဆက်ပြောပါဦး။

မင်းသစ်။ ။ရန်ကုန်ရောက်ပြီးတော့ ဘွဲ့ရပြီးတဲ့ အခါ၊ ကျွန်တော် အထက်တန်းပြဆရာ ဆွဲခန့်အဖြစ် အထက(၄)အလုံမှာ ဝင်လုပ်သေးတယ် ။ အောင်စာရင်းထွက်ပြီး ဒီနေ့ အောင်စာရင်းထွက် နောက်နေ့ ခန့်တာပဲ ။ အဲဒီတုန်းက ရန်ကုန်တိုင်း ပညာရေးမှူးက ဦးခင်မောင်ဖြူ။

မာန်။ ။ကြော်ငြာတွေ့လို့ သွားတာလား၊ အဆက်အစပ်နဲ့ သွားတာလားဆရာ။

မင်းသစ်။ ။အဆက်အစပ်နဲ့ သွားတာ။

မာန်။ ။ပြောပါဦး ဆရာ။

မင်းသစ်။ ။အဆက်အစပ်နဲ့ ဆိုတာက ကျွန်တော် ဖိုင်နယ်လာဖြေတဲ့ အိမ်က ဘယ်သူ့အိမ်တုံးဆိုတော့ သိပ်ရယ်ရတယ်ဗျ။ ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ဦးဗဆွေအိမ်၊ ကျားကြီးဗဆွေအိမ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာကြီး(ဦးဗဆွေ)ရဲ့ စကားကတော့ ရယ်ရတယ်ခင်ဗျ။ ကြည့်မြင်တိုင် ဗိုလ်ခင်မောင်ကို လှမ်းပြောတာ။ "ဗိုလ်ခင်မောင်၊ ဗိုလ်ခင်မောင်၊ ငါ့အိမ်မှာ ဘီစီပီတစ်ကောင် ရောက်နေတယ်ကွ"တဲ့ ။

မာန်။ ။ဟုတ်ပါ့ဆရာရယ်၊ ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်တစ်ယောက် ရောက်နေတာကိုး။ ဟား၊ ဟား။

မင်းသစ်။ ။အေးဗျာ။ ကျုပ် အဲဒီမှာ သိပ်မြတ်လိုက်တာ တစ်ခုရှိတယ် ။ ၃၃ ဦး အကြံပေးအဖွဲ့ဆိုပြီး ဗိုလ်နေဝင်းက ဖွဲ့တယ်၊ ဖွဲ့ချင်ယောင်ဆောင်တာပေါ့လေ။ လူကြီးတွေက တက်ကြွပြီးတော့ လာကြတယ်။ အဲ

ဒီမှာ ဦးဗဆွေက တည်မြဲအဖွဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ပေးတာ။ ဒီကောင့်ကို သုတေသနလုပ်ခိုင်းလိုက်။ ဖတ်စရာရှိတာ ဒီကောင် အကုန်ဖတ်ပါစေတဲ့ ။ တည်မြဲဖဆပလအဖွဲ့က မှတ်တမ်းတွေ၊ ဒိုင်ယာရီတွေအကုန်လုံး ကျွန်တော်

ဖတ်ရတယ်။ အဲဒီလိုဖတ်ရင်း ဟိုတုန်းကပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီအကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိလိုက်ရတယ် ။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း သူတို့ အနားမှာ ထိုင်ရင်း သူတို့ ချင်းချင်း ပြောတဲ့ စကားတွေ။ အဲဒီတုန်းက အောင်ဆန်းက ဘာပြောတာ၊ ကိုကြီးနုက ဘာပြောတာ၊ အဲဒါမျိုးလေးတွေကအစကြားရတော့ မြတ်တာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် တော်တော်ကို အရချောင်တယ်။ ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော် ဆရာကောင်းတွေရခဲ့တာပေါ့။ သင်ဆရာ မြင်ဆရာ ကြားဆရာ အကောင်းစားတွေချည်းပဲ ကျွန်တော် ရခဲ့တာ။

မာန်။ ။ဦးဗဆွေအိမ်မှာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့လဲ ဆရာ။

မင်းသစ်။ ။ဘာမှ မကြာဘူး၊ ခြောက်လကျော်ကျော်လောက်ပဲ ကြာတယ်။ စာမေးပွဲ ဖြေစဉ်ကာလပေါ့။ ၃၃ ဦး အကြံပေးအဖွဲ့လည်း ပျက်ရော ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းဆရာအလုပ်က ထွက်ပစ်လိုက်တယ်။ ထွက်ပြီးတော့ ဘာလုပ်သလဲဆိုတော့ တွံတေးသိန်းတန်ဆီက လာခေါ်ရော ။

မာန်။ ။ဟုတ်ပြီ။ တွံတေးသိန်းတန်ဆီ ရောက်ပုံလေး ပြောပါဦး ဆရာ။ ဂီတလိုင်းရောက်သွားတာလေး၊ ဘယ်လိုများ သွားတွေ့ကြတာလဲ ဆရာရယ်။

မင်းသစ်။ ။ဘယ်လိုသွားတွေ့ကြသလဲဆိုတော့ ညဘက် ညဘက်ဆိုလို့ ရှိရင် ဦးဗဆွေအိမ်ရှေ့က ကွပ်ပျစ်ကြီးပေါ်မှာ သီချင်းတွေဆိုကြတ

ယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရေးခဲ့တဲ့ ကိုယ်ပိုင်သံစဉ် မြန်မာသီချင်းတွေရှိ
တယ်။ မန္တလေးတက္ကသိုလ်တုန်းက ရေးခဲ့တာ။ အဲဒါတွေကို မန္တလေးမှာ
တုန်းက ကိုတင်လှိုင်၊ အခု လယ်တွင်းသားစောချစ်တို့ က ခိုင်ခံ့ဆိုခဲ့ကြ
တယ်။ သမိုင်းပါမောက္ခ ဦးတိုးလှတို့ က ဆို၊ ကျွန်တော်က ရေး၊ ဂီတဆ
ည်းဆာတို့ ဘာတို့ မှာ ပေါ့။ ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်နော်။ ဟိုတုန်းက ဆိုခဲ့ကြ
တာ၊ ထားတော့ အဲဒီဟာ။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်တော့

သန်းထူးဆိုတာ သဘောသား။ သူက တွံတေးသိန်းတန်တို့ အိမ်မှာ
စားအိမ် သောက်အိမ်၊ ဖဲရိုက်နေကျအိမ်။ တွံတေးသိန်းတန်က ညောင်
တုန်းလမ်းမှာ နေနေပြီ။ (နောက်မှ မြူမြူ ပြောပြလို့ ကျွန်တော် သိရတာ
၊ ဆရာ မြသန်းတင့်တို့ လည်း အဲဒီတုန်းက ညောင်တုန်းလမ်းမှာ နေခဲ့
သေးတယ်တဲ့)။ အဲဒါနဲ့ သန်းထူးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ကျွန်တော်တွံတေးသိန်းတန်ဆီ ရောက်သွားပြီး သီချင်းရေးတယ်။ နော
က်ကျတော့ ဝတ္ထုဇာတ်ညွှန်းရေးတယ်။

မာန့်။ ။ဝတ္ထုဇာတ်ညွှန်း၊ ဘာအတွက်လဲ ဆရာ။

မင်းသစ်။ ။ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ လေ။ ကျွန်တော် အဲဒီဝတ္ထုတွေရဲ့ အမည်
တွေတော့ မပြောပါရစေနဲ့ ။

မာန့်။ ။ထားပါ ဆရာရယ် ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သီချင်းနာမည်လေး
တွေတော့ ပြောပါဆရာ။

မင်းသစ်။ ။ရုပ်ရှင်သီချင်းတွေဗျ။ ဓာတ်ပြားသီချင်းဆိုလို့ မြန်မာ့အ
သံမှာ တစ်ပုဒ်ရှိတယ်။ ဆရာတင်မိုးရဲ့ "တစ်သက်မှာ သည် တစ်ပွင့်"ကို
ကျွန်တော် အသံထည့်ပြီးတော့ ချစ်စံပယ် ပြန်ဆိုထားတာ။ ဓာတ်ပြားသီ
ချင်းကတော့ ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ ရေးခဲ့တာပါပဲ။ တကယ့်ကို ခပ်တုံးတုံး
ပေါ်တင်ကြီး ရေးရတာ။ "ရည်းစားရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါသီချင်း"တွံတေးသိ

န်းတန် ဆိုခဲ့တာပေါ့။ ရုပ်ရှင်သီချင်းတွေကတော့ အများကြီးပဲ။
အဲဒီထဲမှာ မှ ကျွန်တော်အားရတာက "မေတ္တာသည် သာ

အလှပါ" သီချင်းပါ။ အပြတ်မပြောနဲ့ မချော
ရုပ်ရှင်ကားထဲကသီချင်း။ အဲဒီကားထဲမှာ ကျွန်တော် လေးငါးပုဒ်လောက်
ရေးတယ်။ ပြီးတော့ တွံတေးသိန်းတန်ရဲ့ ဆရာ ဆိုပြီးတော့ စန္ဒရား
ဆရာယောင်ဆောင်ပြီး ဝင်ရိုက်လိုက်သေးတယ်။ စန္ဒရားလည်း ကောင်း
ကောင်း တီးတတ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ လုံးချင်းဝတ္ထုကတော့ ရဲ့ဒိုးရေးတာ
ပါ။ ရေးတာလည်း ဖောင်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက် ရှိမယ်။ ကန်တော်
လေးက ကျုံ့ပျော် ကိုတင်လှိုင်စက်မှာ ရိုက်တာ။ ရေးပြီးရိုက် ရေးပြီးရိုက်
နဲ့ ၊ အဲဒီလို လုပ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် နာမည်မခံဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ တုံးဆို
တော့ ဇာတ်လမ်းကျောရိုးက သူငယ်ချင်းဟာ ဖြစ်နေလို့ ။

မာန်။ ။ဂီတလောကကို ဆက်ပါဦး ဆရာ။ အဲဒီလောကမှာ
အကြာကြီးဆက်နေသေးလား။

မင်းသစ်။ ။နေနိုင်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်။

မာန်။ ။ပိုက်ဆံရတယ်မို့လား ဆရာ။

မင်းသစ်။ ။ရတာပေါ့ဗျာ။ တစ်ပုဒ် နှစ်ရာလေ။ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျား
ကလည်း ဘီအီးတစ်ပက်မှ ပြားသုံးဆယ်။ ရမ်တစ်လုံးမှ ခုနှစ်ကျပ်ခွဲ။
သီချင်းနှစ်ပုဒ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အဖို့ အကံစံအေတီ လစာထက်တောင် ပို
သေးတယ်။ အကံစံအေတီ(အထက်တန်းပြဆရာ) လစာကမှ ၂၉၇ ကျပ်
။ သို့သော် ရွှေဈေးက ၃၈၀၊ ငွေနှစ်ရာကျော်ဆိုတာ သုံးမတ်သားလောက်
ရတဲ့ ခေတ်။ ကျွန်တော်ကတစ်လ တစ်လကို ဓာတ်ပြားသီချင်းနဲ့ ရုပ်ရှင်
သီချင်း နှစ်ပုဒ်လောက် ရေးဖြစ်တယ်။ တစ်လကို လေးရာ၊ ရွှေတစ်ကျပ်
သား ကျော်သေးတယ်။ ခုခေတ် သီချင်းရေးဆရာတွေ ပိုက်ဆံရတယ်ဆို

တာ ရယ်တာပေါ့ဗျာ၊ ရွှေဈေးနဲ့ တွက်ရင် ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မနေနိုင်ဘူးဗျ။ မနေနိုင်ဘူးဆိုတာ အဲဒီဘလတ်တွေဒဏ်ကို မခံနိုင်တာ၊ စာမဖတ်ဘူးဗျ။ ကိုယ်နဲ့ စကားပြောဘက်လည်း မရှိဘူး။ ကျွန်တော့်နားမှာ စာဖတ်တာဆိုလို့ တွံတေးသိန်းတန်ပဲ ရှိတယ်။ သူကလည်း နောက်ပိုင်းအလုပ်အရမ်းများ တော့ စာမဖတ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူက ဂန္ထဝင် အရမ်းကျေတယ်။ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၊ ရှင်မဟာသီလဝံသ၊ နတ်သျှင်နောင်တို့၊ ရတု၊ ပျို့ အကုန်အလွတ်ရတယ်၊ အလွတ်ရတာ။ တစ်ခါတလေ ရွတ်နေတာ။ ဘိလိယက် ထိုးရင်းလည်း ရွတ်နေတာ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ ရွတ်ချင် ရွတ်နေတာ။ နတ်သျှင်နောင်ရွတ်၊ နဝဒေးရွတ်နဲ့။ သူနဲ့ တော့ ပြောလို့ ဆိုလို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျန်တာတွေက မကောင်းဘူးဗျ၊ ဘလတ်တွေ။ ကြာတော့ ကျွန်တော် အဲဒီဒုက္ခကြီးကို မခံနိုင်တော့ဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ဒီလ ငါ့ရုပ်ရှင်သီချင်း ဘယ်နှပုဒ်မှ ရပေါ့ မလဲ၊ အပ်ကြပါ့မလဲ၊ အဲဒါကြီးကလည်း မျှော်နေရတာ။ အဲဒါကြီးကလည်း ဘယ်ပေါ်မှာ မူတည်မျှော်နေရသလဲဆိုတော့ တွံတေးသိန်းတန်ရိုက်တဲ့ ကားပေါ် မူတည်ပြီး မျှော်နေရတာ။ ဒါတောင်မှ ဒါရိုက်တာတွေက တွံတေးသိန်းတန်ကားဆိုရင် သီချင်းတွေ ဇွတ်ထည့်တာလေ။ ထမင်းချက်လည်း သီချင်းပဲ။ ရေချိုးလည်း သီချင်းပဲ၊ အဲဒါတွေ တွေ့ဖူးမှာ ပေါ့။

မာန်။ ။တေးသရုပ်ဖော်ကားမျိုး ဖြစ်နေမှာ ပေါ့ ဆရာ။

မင်းသစ်။ ။အဲဒီလိုဗျ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် ကျူရှင်ဆရာ ဖြစ်လာတာ။ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးမှာ ကျူရှင်ဆရာက လေးယောက်လောက် ရှိတာ။ ၁၉၆၉ ကာလပေါ့။ လှည်းတန်းမှာ ဦးအောင်ဖေညွန့် ရှိတယ်။ ဓာတ်ပုံဆရာကြီး။ သူက physics သင်တာ။ နောက်ပြီးတော့ စမ်းချောင်းမှာ ဦးဘဌေး ရှိတယ်။ သင်္ချာသင်တာ။ နောက်တစ်ခါ သိမ်ဖြူမှာ ဦးဖေဌေး ရှိတယ်။ ပုဇွန်တောင်မှာ ဦးနု ရှိတယ်။ မြို့လယ်မှာ တစ်ကျောင်း ကျန်သေး

တယ်။ ဆော်လမွန်ဟိုက်စကူးဆိုပြီး ဖွင့်တာ။ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး ဒါပဲရှိ တာ။

အဲဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ က ရမ်းသန်းစမ်းပြီးတော့ ကျူရှင်ထောင်ကြ တယ်။ လေထန်ကုန်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ၃၃ လမ်း၊ အမှတ်(၁၄၈)မှာ ကျွန်တော်တို့ ကျူရှင်ထောင်ကြတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာမောင်သာနီးနဲ့ ။ ဆရာက အင်္ဂလိပ်စာ၊ ကျွန်တော်က Bioဆိုပြီး လုပ်ကြတာ။ ဖွင့်စက ကျောင်းသားငါးယောက်လောက် မလာရင် ထွက်စောင့်နေရတာ။ အဲဒီမှာ နိုင်ငံရေးသမား သားသမီးတို့ စာရေးဆရာသားသမီးတို့ ဆိုရင် free ၊ တစ်ခါတလေ အဲဒီ free တွေ ထွက်မျှော်နေရတာ။ ဘယ်သူတွေ တုံးဆိုရင် သခင်မြသန်းသမီး၊ စည်သူမြသန်းရဲ့ အစ်မနေမှာ ပေါ့။ နောက် ဆန်းညွန့်ဦး ဦးလှခင်ရဲ့ သမီးတို့၊ ကျွန်တော်က ထွက်မျှော်နေရတာ။ သူတို့ လာမှ လူစုံပြီဆိုပြီး သင်ရတာ။ နောက်တော့ ကျွန်တော့်ကျူရှင်က အရမ်းအောင်မြင်သွားပြီးတော့...။ ထားပါတော့၊ ထွင်လိုက်တာလည်း ပါတာပေါ့။ Bioကို ကလေးကြိုက်သီချင်းနဲ့ သင်တာ။ ၉ တန်း ၁၀ တန်း သင်တယ်။ စတီရီယိုခေတ်ဦးလောက်မှာ ပလေးဘွိုင်းအဖွဲ့နဲ့ ၊ သိန်းတန် တို့ ၊ သန်းနိုင်တို့ ၊ နွဲ့ယဉ်ဝင်းတို့ ၊ ကေဂျာနူးတို့ ၊ တင်မိုးခိုင်တို့ ၊ အောင် ကိုလတ်တို့ နဲ့ ။ အဲဒီတုန်းက နာမည်ကြီး အဆိုတော် မှန်သမျှပေါ့ဗျာ။ အဲဒါတွေနဲ့ စီးရီးထုတ်တာ။ စီးရီးထုတ်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ သင်တန်းသား သုံးထောင်ကျော်သွားတယ်။

မာန့်။ ။ဘယ်လိုများ ထုတ်တာလဲ ဆရာ၊ လုပ်ပါဦး။

မင်းသစ်။ ။ဟိုခေတ်က သီချင်းစီးရီး ထုတ်သလိုပဲလေ၊ ဆိုင်တွေကို လိုက်တင်လိုက်ဖြန့်တာ။ အဲဒါ ဒုတိယစီးရီးထုတ်ပြီးတော့ ကျောင်းသား ငါးထောင်ကျော်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ဆက်ရှင် (၂၁)ရှင်ထိ ခွဲသင်ရတ

ယ်။ ကျွန်တော့်ကျူရှင်က အမှတ်(၁၃၀)၊ ဆူးလေဘုရားလမ်း၊ လှေကားက တက်သွားပြီး ဘယ်ဘက်ဝင်လိုက်ရင် ကျွန်တော့်အခန်း၊ ညာဘက်ဝင်လိုက်ရင် မင်းအောင်လှိုင်(ယခု

တပ်မတော်ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်)တို့ အခန်း။ ဒါပေမဲ့ သူက ငယ်သေးတော့ မခင်ပါဘူး။ သူ့အဖေတို့ ဘာတို့ တော့ ခင်တာပေါ့။ သူ့အဖေ ဆရာကြီးဦးခင်လှိုင်က ကျွန်တော်တို့ ကို ပန်းချီသင်ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ ၁၉၅၂ မန္တလေးမှာ ဆရာအတတ်သင်သိပ္ပံ ဖွင့်တဲ့ အချိန်တုန်းကပေါ့။ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော် ဟိုက်စကူးဖိုင်နယ်မှာ ပန်းချီနဲ့ အောင်တာ။ အနုပညာက အဲဒီလိုမျိုးပျ။ စာကျက်ရတာ တစ်ဘာသာ သက်သာတာပေါ့။

အဲဒီတုန်းက ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး မင်းအောင်လှိုင်က မမွေးလောက်သေးဘူးပျ။ သူကြီးလာတဲ့ အခါကျတော့လည်း စစ်တက္ကသိုလ်တက်တာဆိုတော့ မတွေ့ပါဘူး။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း သူကျောင်းပိတ်ရက် ပြန်လာတဲ့ အခါ ဒေါက်ဖြူလေးနဲ့ ဗိုလ်လောင်းကို ကျွန်တော့်ကျောင်းသူလေးတွေက ပိုင်းကြလို့ တံခါးထိပ်ရတာပေါ့။ သူက လူငယ်အရွယ် ချောချောလေး၊ ဒေါက်ဖြူလေးနဲ့ ကိုး။

ပိုက်ဆံကြောင့်ပျက်စီးရတဲ့ ကျွန်တော့်အနုပညာ

မာန်။ ။ဆရာ စာရောမရေးသေးဘူးလား။

မင်းသစ်။ ။ရေးပြီလေ၊ နောက်ပြီးတော့ ကျူရှင်သင်ရင်းတန်းလန်းနဲ့ မဂ္ဂဇင်းထုတ်နေပြီ။ ၁၉၇၀ မှာ မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းကို ဆရာနတ်နွယ်နဲ့ ပေါင်းပြီး ထုတ်နေပြီ။ နောက် ပိုက်ဆံကုန်တော့လည်း ရပ်သွားတာပေါ့ လေ၊ စာတော့ရေးဖြစ်တယ်။ ဒီလ ကဗျာဆို နောက်လ ဝတ္ထု၊ နောက်လ ကဗျာ၊ နောက်လ ဝတ္ထု။ အဲဒီမှာ မောင်မင်းမြတ်(အညာတက္ကသိုလ်)က နေ မောင်နဲ့ နောက်က တက္ကသိုလ်ပြတ်သွားတယ်။ မင်းမြတ် ဖြစ်သွားပြီ။ ၁၉၇၀ ဩဂုတ်လမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံး ဝတ္ထုတို "လန်ဒန်မိုးခါးရေ"။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ကျွန်တော် "မင်းသစ်"လို့ ကလောင်အမည် ပြောင်းပစ်လိုက်တယ်။ ၁၉၇၀ စက်တင်ဘာလမှာ မိုးဝေမဂ္ဂဇင်း ထဲ "ကူးစက်တတ်သောခေတ်"ဆိုတဲ့ ကဗျာမှာ မင်းသစ်နဲ့ စရေးတာ။

အဲဒီကဗျာကို ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုနဲ့ ရေးတာပါ။ အကြောင်းအရာအသစ်ကို ပုံသဏ္ဌာန်ဟောင်းနဲ့ လည်း ရေးလို့ ရပါတယ်။ ရေးတဲ့ ကဗျာဆရာရဲ့ လိမ္မာကျွမ်းကျင်မှုကသာ အဓိကပါလို့ ပြောချင်လို့ ပါ။ ကျွန်တော် ပြောပြချင်တာက ဒီလိုပါ။ ကာရန်ကို ဇွတ်ရှောင်နေရင်လည်း မရိုးသားတာပဲ၊ ဇွတ်ရှာနေရင်လည်း ညံ့ရာကျတယ်၊ အစားကဗျာဆရာပဲ။ နောက်ပြီးတော့ ခေတ်သစ်ကြီး ဖြစ်လာလို့ ၊ ခေတ်ပေါ်ကြီး ဖြစ်လာလို့ ၊ ခေတ်သစ်မှာ ပေါ်တဲ့ စကားလုံးတွေကို ကာရန်နဲ့ မနိုင်တော့ဘူးထင်ရင် မ

ရေးကြနဲ့ ပေါ့။ ကြိုးစားကြပေါ့။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီကဗျာ ကျွန်တော် ရေး
တာ။

မာနံ။ ။ပြောပါဦး ဆရာ၊ အဲဒီကဗျာအကြောင်း။

မင်းသစ်။ ။ဂီတအသုံးအနှုန်း အင်္ဂလိပ်စကားလုံးတွေကို ကျွန်တော်
ကာရန်နဲ့ ရေးပစ်တာ။ (ဆရာက ကဗျာကို ခပ်အေးအေးရွတ်ပြပါသည်)

တေးရေးမယ်လို့

အတွေးကလေး ဈာန်ဝင်ပြီး

ကာရန်တွင် သံစဉ်နှော

အတောကလေးရှာဖွေ

တျာထံ၊ မြန်မာသံစစ်စစ်လေးတွေနဲ့

ခေတ်ရေးကိုတစ်ခါသီလို့ ၊

သာယာကြည်မဖောက်ပြန်သဘောရယ်နဲ့

မြန်မာပီအနောက်ဟန်မနှောလေတဲ့

တေးကြောကိုထံတျာဖွဲ့

ရေးဖွဲ့မယ်လေ။

ပယတ်၊ ဌာန်၊ ဟန်၊ ကရိုဏ်းရယ်နဲ့

လမိုင်းမကွာ မပြတ်တီးသော်လည်း

မြည်ဟီးတာ ဘယ်လိုအသံလဲ

မြန်မာသံပျောက်ပြန်ထင်ထင့်

အောက်ပြန်မဝင်ဖလက်တဖန်ဟပ်(ဖ်)တွေနဲ့
ဖောက်ပြန်ချင်ကလပ်(ပ်)မမှန်ရှပ်(ပ်)တွေမို့
ဖြတ်ချင်ပါရဲ့ ငါ့လက်တွေ
ဘိုသံမွေ့လို့
ဘင်သံများ ။
အခက်သားလေ
ရတက်ပွား ဗျာပွေ့လို့

အဖြေအရှာ ခက်လှချည်ရဲ့
စက်မပျော်ထိုင်လိုထလိုနဲ့
ချစ်သူကို တိုင်တည်ညည်းကာ
အဖြေရှာ တကယ်တွေ့ပြီပဲ
မနက်က နှစ်ကိုယ်ဆုံတော့
သင်းထုံထုံ ချစ်သူပါးမှာ လ
သနပ်ခါး ဘယ်မမြင်ဘု
ဒီဇင်ဘာဆူဇင်မာ မိတ်ကပ်မွှေးတွေနဲ့
ဆေးနီခြယ် သူ့နှုတ်ခမ်းကို
ချစ်သူရေ

ဗိုလ်လိုနမ်းခွဲမိလို့ လား။ ။

ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ရေးလို့ ရပါတယ်ကွ၊ မင်းတို့ ကြိုးစားကြပါ။ အားထုတ်ကြပါ ဆိုတာ။

မာန်။ ။ကောင်းလိုက်တဲ့ ကဗျာပါလား ဆရာရယ်။ (အသံဖိုင်အား သီးသန့်စီဒီ ကူးထားပါသည်)။ ဆရာ အလွတ်ရွတ်သွားတာ တော်တော် အရသာရှိတယ်။ စကားလုံးတွေကို ကိုယ်ကြိုက်သလို သုံးလို့ ရတာပဲ နော်။ ဒီတော့ ဆရာရယ်၊ ဆရာတို့ ဒီခေတ်ကာလက စာပေမှာ ကာရန်မဲ့ တာနဲ့ ဘာနဲ့ တော်တော်ပြင်းထန်ကြတယ်နော်။

မင်းသစ်။ ။စပြီ၊ စနေကြပြီ။ အဲဒီတော့ ရှုမဝအုပ်စုက ကာရန်နဲ့ ရေးတယ်။ မိုးဝေအုပ်စုက လွတ်လပ်ကာရန်နဲ့ ရေးတယ်။ ကာရန်တော့ပါတယ်။ free verse ပေါ့။ အဲဒါကို ရန်လုပ်ခံရတာ နော်။ ဒါ ကာရန်ပါသေးတယ်။ ထားတော့။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် စာတော်တော်ရေးဖြစ်ပါပြီ။ ကဗျာ၊ ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ ဝတ္ထု ရေးတယ်။ နောက် ကျွန်တော် မရေးတော့ဘူး။ ။

မာန်။ ။အကြောင်းရင်းက။

မင်းသစ်။ ။အကြောင်းက ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်တော် မဂ္ဂဇင်းထုတ်လို့ ကုန်သွားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ပြန်ရှာတာလေ၊ ဟုတ်ပြီနော်။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံက လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး အများကြီးရတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော့်အနုပညာပျက်စီးသွားတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကာရိုက်တာလည်း ပျက်စီးသွားတယ်။ ပိုက်ဆံအရမ်းရတယ်။ အနုပညာအလုပ်တွေလုပ်ဖို့ သတိကိုမရတာ။ ပေဖို့ တေဖို့ သုံးဖို့ ဖြုန်းဖို့ ပဲ။ ကျူရှင်နဲ့ ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေပေါ့။ အဲဒီမှာ အရက်မူးမူးနဲ့ ရန်ကုန်ကနေ မန္တလေးကို

လေယာဉ်နဲ့ နေ့ချင်းပြန် မြီးရှည်သွားစားတာတို့ ဘာတို့ ပေါ့။ အဲဒါ အမှန်တော့ ကျွန်တော့်ကာရိုက်တာ ပျက်စီးသွားတာပဲ။ ပိုက်ဆံ၊ ပိုက်ဆံကြောင့်။ အနုပညာလည်း မလုပ်ဖြစ်ဘူး၊ ဘယ်လောက် နာသလဲ ။ စာမရေးပြန်ဘူး၊ ဆယ်နှစ်လောက် ကြာသွားတယ်။

မာနီ။ ။ဆရာ အိမ်ထောင်ကျတဲ့ ကာလလေး ပြောပါဦး။

မင်းသစ်။ ။အိမ်ထောင်ကျတာ ၁၉၇၁၊ မင်္ဂလာဆောင်တာတောင်မှ ဇာတ်ညွှန်းရေးခလေးနဲ့ ဆောင်ရတာ။ ခင်မောင်ချင်းနဲ့ စန်းစန်းဝင်းတို့ ရဲ့ "စံပယ်မွှေးမွှေး အထွေးဖို့" ဇာတ်ကားကို ကျွန်တော် ဇာတ်ညွှန်းရေး တယ်။ အဲဒီရတာလေးနဲ့ ဆောင်ရတာ။ ဇာတ်ညွှန်းရေးခလေးနဲ့ မင်္ဂလာ ဆောင်စရိတ် လုပ်ခဲ့ရတာ။ တီးပိုင်းက ပလေးဘွိုင်းက အလကားတီး ပေးတယ်။ အဆိုတော်တွေကလည်း အလကားပေးတယ်။ မင်္ဂလာဩ ဘာဖတ်တာက မြန်မာ့အသံက အဘဦးသန်းမြင့်။ အဲဒါက အိမ်ထောင် ကျတာပေါ့။

မာနီ။ ။ဟုတ်ပါပြီ ဆရာ။ ဆရာ ကျူရှင်သင်ပြီးတော့ ပိုက်ဆံတွေတ အားရ၊ အဲဒီမှာ စာပေဘက်မှာ မလှည့်နိုင်၊ လူကလည်း ပျက်စီးတယ်။

မင်းသစ်။ ။ဟုတ်တယ်။ ကာရိုက်တာ ပျက်စီးတယ်၊ အနုပညာ ပျက် စီးတယ်၊ အနုပညာအလုပ်ကို မလုပ်တော့ဘူး။ သီချင်း၊ ကဗျာ ဘာမှ မ ရေးတော့ဘူး၊ ရေးဖို့ လည်း မလိုတော့ဘူး။ အဲဒါက ပိုက်ဆံက လူကို ဖျ က်ဆီးတယ်ဆိုတာ တစ်နည်းအားဖြင့် ကိုယ်ညံ့လို့၊ ကိုယ်ညံ့တာပဲ။ လူင ယ်တွေကို အဲဒီလို မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဆိုပါစို့၊ ကဗျာဆရာလေးတစ်ယော က် နေ့ချင်းညချင်း သိန်းထောင်ချီပြီး ချမ်းသာသွားရင် ကဗျာရေးဖြစ်ပါ့ မယ်လို့ သူ အာမခံရဲလား၊ မလွယ်ဘူး။ အဲဒီလိုဗျာ။ နောက် ဆယ်နှစ် လောက်ကြာတဲ့ အခါကျတော့လည်း ကျွန်တော် မနေနိုင်ပြန်ဘူး။

ဒီပိုးကြီးက ရှိနေတာပဲ၊ ဟုတ်တယ်မို့လား။ ဘယ်လောက် ပျက်စီး ပျက်စီး။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် ငါးနှစ်လောက် ပြန်ရေးတယ်။ မိုးဝေ၊ မြဝတီ၊ စစ်ပြန်။ တောင်းတဲ့ နေရာတွေပေါ့။ စစ်ပြန်ဆိုရင် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၊ အောင်သာမိုး ရှိလို့ ရေးဖြစ်တာ။ မြဝတီမှာ တော့ အောင်ပြည့်ရဲ့ ညီ ကိုကောင်းညွန့်ရှိလို့ ၊ မိုးဝေကတော့ ကိုယ့်ဇာတိပဲလေ။ ဒီမှာ စကားစပ်ပြီး ပြောရဦးမယ် ကိုမာန်။ ပိုက်ဆံတွေရှာရင်း ကျွန်တော်ပြန်ရေးနေတဲ့ ကာလမှာ သာမန်စာရေးဆရာတွေ မရေးနိုင်တဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ရေးနိုင်ခဲ့သမျှ။ ကျောက်စိမ်းလုပ်တုန်းက "တစေ့ပိုင်"ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုရတယ်။ ပတ္တမြားလုပ်တော့ "ဧကရာဇ်မြစ်"ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုရတယ်။ မြစ်ကြီးနားဘက်မှာ သစ်မွှေးလုပ်တော့ "ခေါင်းကျိုးနဲ့ အောက်စ"ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ အကုသိုလ်လုပ်ရင်း ရတဲ့ ကုသိုလ်တွေလို့ ထင်မိပါတယ် ကိုမာန်။
